

indenfor den Begrændsning, som man vil sætte os for tilkommende Planer, saa svarer jeg: Ja, det kan ogsaa skee, men under den Forudsætning, at Marineministeren da lader os vide, hvad han vil sætte ud som extraordinaire Udgifter, hvad han vil miste af de ordinære. Det er derom, Striden dreier sig; paa den ene Side vil man beholde Alt, hvad man har havt og efterhaanden faaet til, og paa den anden Side siger man: vi kunne ikke skaffe nye Penge. Altsaa, saalænge indtil Opfindsomsheden hos dem, der i denne Retning er de betalte Opfindere, bliver stor nok til at udfinde, hvorledes Danmark indenfor Grændsen af sin Pengebevilling kan ordne en Marine, som passer til os, og som deri optager dette vigtige Moment, Dampskibsflaaden, saalænge trække vi en tyk Streg og sige: Her er den finantſielle Begrændsning, og udenfor den bliver Dampskibsflaaden, som vi forbeholde os at bevilge extraordinært; men saalænge bevilges Udgifterne til den ikke som ordinære, thi vi ville ikke indrømme denne Erobring mod os. Dersom den ærede Minister istedetfor at sige: Nødvendigheden skal nok forbyde os at bygge de store Bygninger, som maaskee i dette Øieblik bringe os til at være forsigtige, havde sagt os: Marineministerens inderlige Overbeviisning om og Erkjendelse af det Ufornuftige deri skal nok bringe os til at lade det være, da kunde vi have taget det under Overveielse, men han sagde kun, at det var den materielle Hindring, som forbød ham det, han talte ikke et Ord om den Hindring, som ligger i Erkjendelsen af et rigtigt Princip; Principernes Forhandling ligger ikke for i dette Øieblik, de vilde føre os for langt, men Pengebegrændsningen ligger for, og vi skulle fange Principerne igjennem Pungens Snare. Den ærede Minister sagde, at man vel maatte bemærke, at under Marinen udgjorde Materialet, jeg troer han nævnede de $\frac{2}{3}$ af den hele Bevilling; det er dog uidentvilt en Feiltagelse, thi her, hvor det staaer opregnet, og hvor Hændelsen

har gjort, at alt det Personelle findes opregnet paa den ene Side og alt det Materielle paa den anden Side, der staaer det Personelle optalt med 660,000 Rbd., og det gjør dog en betydelig større Deel end $\frac{1}{3}$ af den hele Udgift. Dersom den ærede Minister regner Kostbevillinger o. s. v. mellem det Materielle, saa har han Urret; thi Personerne gik bort fra ham, hvis de Intet fik at spise; der er Intet mere Personelt end at føde, klæde og lønne Personerne; vi have egentlig intet Andet her med Personerne at gjøre end deres Føden, Klæden og Lønnen, saa jeg troer, at han har taget feil i dette Forhold, og derfor skulle vi ogsaa være opmærksomme paa, at de Summer, der saaledes blive bragte under Omtale, faae en ganske anden Betydning. Ministeren sagde, at, naar den omtalte Millton blev fast bevilget for 10 Aar, saa kunde man maaskee bedre gjøre en Beregning derpaa, saa kunde man ordne det fra det ene Aar til det andet, men det vil den ærede Minister lægge Mærke til er en Umulighed, det indrømme Forholdene ikke, Bevillingen vil formaliter altid blive aarviis, men den vil i Virkeligheden altid blive af længere Varighed, naar først den ærede Minister er traadt frem med et Forslag, som har fundet Billigelse, ikke alene fra Pengesummens Side. Deri ligger Banfæltigheden for Øieblikket, den ligger just deri, at vi ikke have nogen Tillid til nogen anden Deel af Systemet, og at vi derfor saa udelukkende maae holde os til Pengebevillingen. Ministeren gjorde Indvendinger imod Summen, og sagde: vi vide ikke, hvilket politisk Omraade vor Stat vil faae, og derfor skulle vi vente, til vi faaede det at vide, inden vi endelig bestemme Summen; men det forekommer mig, at her skulde snarere den ærede Minister tage os paa Ordet, thi vi have givet ham en rundelig Sum for en indskrænket Deel af Staten, og, dersom Staten virkelig skulde faae en Tilgang, saaledes som her maatte forudsættes, saa vilde jo ogsaa Pengebevillingens Tilgang komme.